

CSUKÁS ISTVÁN

Mirr-murr
nyomoz

Budapesten

Mirr-murr
kalandjai IV.

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

CSUKÁS ISTVÁN

Mirr-Murr Kalendjai IV.

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Indulás a 0 kilométerkőtől

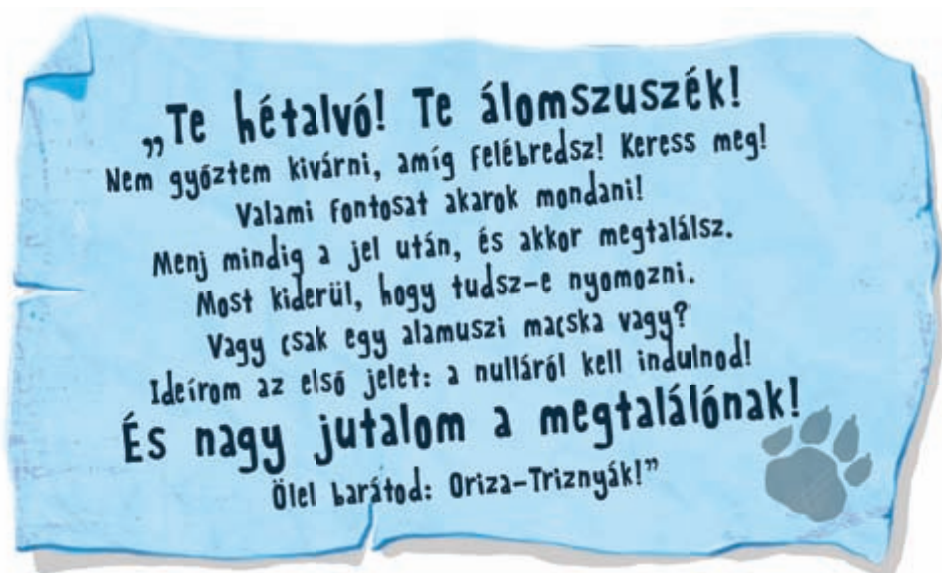
Mirr-Murr, a kandúr békésen aludt egy szalmakalapban.
A szalmakalapot valaki egy kert sarkában felejtette, a diófa
alatt. A kert a Szépvölgyi út egy csendes mellékutcájában
volt. Vagyis lehetett aludni, pedig már megvirradt, sőt a nap
a diófa alsó ágai
közül kukucskált.

A fán rigók
tollázkodtak,
nézték az
alvó macskát,
és gúnyosan
fütyültek. A nap
nem fütyült, csak

besütött Mirr-Murr szemébe. Mirr-Murr megdörzsölte a szemét, nyújtózkodott, és végre felébredt. – Á, á! Jó reggelt! – mondta a rigóknak és a napnak. Kimászott a szalmakalapból, és éppen azon törte a fejét, hogy mit reggelizzen, amikor meglátta a levelet. A levél a szalmakalap karimájára volt tűzve.

– A reggeli ráér! Először nézzük a levelet – mondta Mirr-Murr. Kíváncsian felbontotta, és elolvasta.

Mirr-Murr morgott a bajusza alatt: „Nem vagyok alamuszi! Egy kicsit szeretek aludni, ez igaz. De már felébredtem.”

Hangosan odakiáltott a rigóknak:

– Már felébredtem! És nyomozni fogok! Mirr-Murr, a nagy nyomozó!

De a rigók nem válaszoltak, csak tollázkodtak tovább a diófán.

Mirr-Murr beleszagolt a levegőbe, majd fürgén kibújt a kerítésen. „Világos, hogy ki kell mennem az utcára! Azon jár mindenki, az utca arra való. Az utca elvezet mindenhová. És világos, hogy meg kell keresnem a nullát!”

Lefutott a Bécsi útig. Könnyű volt a futás, mivel enyhén lejtett az utca. Közben tűnődött meg gondolkozott, de hát ez semmi egy macskának, futás közben is kiválóan tud tűnődni meg gondolkozni! „Mi lehet az a nulla? Rémlik, hogy olyan kerek. Na, nem baj, ha meglátom, megismerem. Egyelőre

rábízom magam a nyomozóöszönömre! Minden nagy nyomozónak van ösztöne! És én nagy nyomozó vagyok!”

A Bécsi útnál megállt, megbújt az Újlaki-templom sarkánál, megint gondolkozott és tűnődött. „Milyen kérdést tenne fel most egy nagy nyomozó? Jobbra vagy balra? Előre vagy hátra? Le vagy fel? Világos! Ezek az útirányok!”

Ahogy ott tűnődött meg gondolkozott, meglátott egy konflist. A konflist egy szép ló húzta, csillogott-villogott rajta a rézzel díszített szerszám, s csattogott a ló patája a kövezeten. A bakon nagy bajuszú ember ült, egyik kezében a gyeplő, másik kezében az ostor. A nagy bajuszú észrevette a leselkedő Mirr-Murrt, és mosolyogva intett neki:

– Ugorj fel!

Mirr-Murnak nem kellett kétszer mondani, felugrott a konflisra. A nagy bajuszú mosolyogva ránézett.

– Sétálunk, sétálunk? Okos macskának látszol! És szépen csillog a szemed.

Mirr-Murr bólintott, nem akarta elárulni, hogy most éppen nyomoz, de bántani sem akarta a nagy bajuszút, ezért visszamosolygott.

Ügettek, kocogtak, trappoltak a napsütötte utcákon.

„Jobbra megyünk!” – állapította meg Mirr-Murr, s vigyorogva nézelődött.

Így érkeztek meg az Alagútig. Ekkor Mirr-Murr meglátta a nullát! Izgatottan mutogatott, hogy álljanak meg, de a nagy bajuszú a forgalmat figyelte, és nem vette észre.

Mirr-Murr gyorsan leugrott a konflisról. „Majd legközelebb elbúcsúzom. Majd legközelebb megköszönöm” – mormogta.

A nulla az Alagút előtt állt egy kis parkban, szép fehér kőből volt, és a talapzatára az volt írva, hogy „Km”.

Mirr-Murr megbámulta előlről, oldalról és hátulról. Majd megnyugodva suttozta:

– Megtaláltam! Előlről is, oldalról is, hátulról is nulla! Előrement, és töprengett: „Mit jelenthet az, hogy Km?”

Ekkor ért oda egy csoport óvodás.

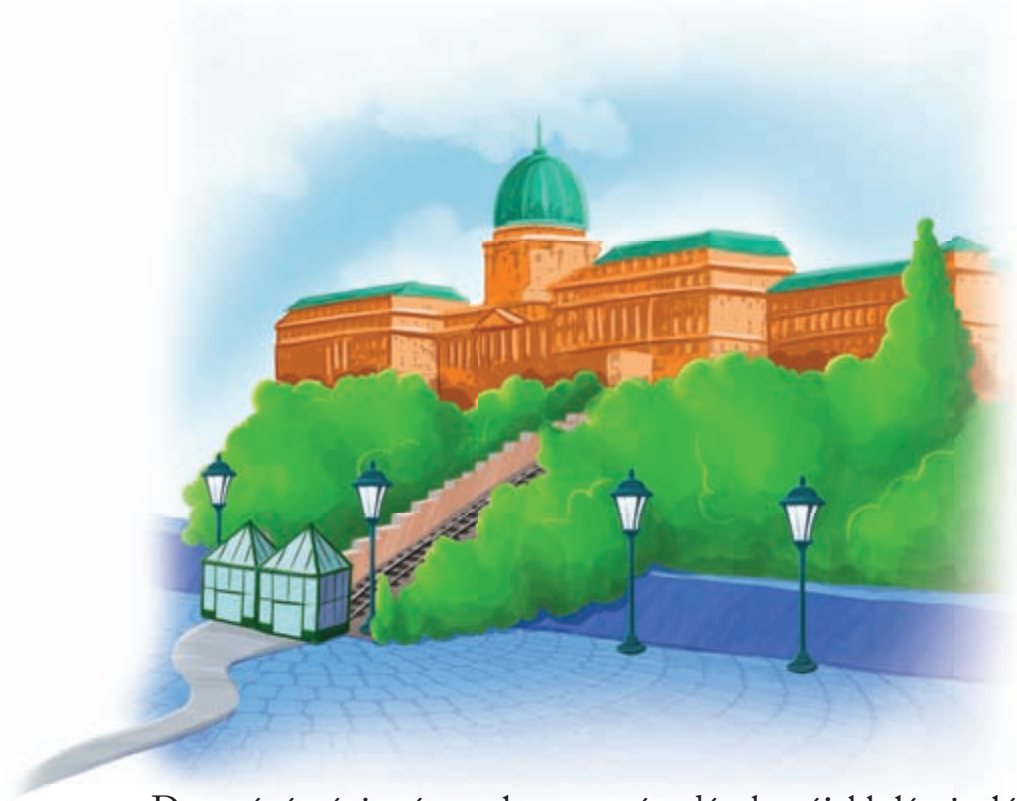
– Figyeljetek! – szólt az óvó néni. – Ez a nulla kilométerkő! Innen számolják Magyarországon a kilométereket.

Mirr-Murr vigyorogva bólogatott. „Hát persze! A nulla kilométerkő! Innen kell elindulnom!”

Halkan nyávogta az óvó néninek:

– Most már tudom! És köszönöm! Bár én nem vagyok óvodás.

De az óvó néni már terelgette az óvodásokat újabb látnivaló felé.

Mirr-Murr ott maradt a nulla kilométerkő előtt, és megint feltette a nagy nyomozó kérdéseit. „Jobbra vagy balra? Előre vagy hátra? Le vagy fel? Merre tovább?”

Ide-oda forgatta a fejét. „Balról jöttem. Előttem a Duna. Hátam mögött az Alagút. De hol van a jel?”

A nulla kilométerkőre nézett. „Ott a jel! És felfelé mutat!”
Felnézett a magasban tündöklő Várra.

„Felfelé megyek! – döntötte el. – Onnan jobb a kilátás!
Vagyis onnan jobban látok.”

Lent a Duna, fent a Vár

Mirr-Murr a hegyet bámulta. „Jó magas! – állapította meg. – Hogy menjek fel? Repüljek? Nem vagyok én madár!”

Ekkor észrevett valamit. Olyan volt, mint a szekrény, és mászott-siklott fölfelé. Emberek szorongtak benne.

„Ez az! Ahol ennyi ember elfér, ott elfér egy macska is! Ezen megyek fel a Várba!”

Nem sokat tétovázott, amikor a sikló szekrény leért a földre, gyorsan besurrant.

– Mehetünk! – nyávogta halkán, és már siklottak is felfelé.

Mirr-Murr figyelt és fülelt, ahogy egy nagy nyomozóhoz illik. Az egyik utas éppen ezt mondta a másiknak:

– Tudja ön, hogy ez a Sikló, amelyen most utazunk, a második volt a világon?

– Most már tudom! – válaszolta a másik utas. – És büszke vagyok rá!

„Én is büszke vagyok! – gondolta Mirr-Murr. – És most már tudom, hogy Siklónak hívják.”

Amikor felértek a Várba, Mirr-Murr kiugrott.

– Köszönöm az utazást – nyávogta udvariasan.

Majd arra gondolt, hogy mielőtt tovább nyomozna, körülnéz egy kicsit.

Szép idő volt, és gyönyörű volt a kilátás! El lehetett látni egészen az ég aljáig, Budapest széléig!

Mirr-Murr gyönyörködve bámészkodott, még sohasem látta ilyen magasról a várost. Eddig inkább csak járdaközélen látta, vagy esetleg picit magasabbról, ha fára mászott. De az nem volt igazi kilátás! Ez az igazi! Ezért érdemes volt feljönni!

Egy vers jutott eszébe, amolyan macska-vers, elmormolta hát a bajusza alatt:

De azért versmondás közben is bámészkodott tovább. Először is látta lent a Dunát. A nagy folyó csendben, lustán folydogált, Mirr-Murr sejtette, hogy a tenger felé.

Azután látta a hidakat, ahogy átíveltek a Duna felett. Megszámolta őket balról jobbra. Nyolc hidat látott.

Először balra, messze volt a Megyeri híd.

Utána az Árpád híd.

Azután a Margit híd.

A két híd között volt a Margit-sziget.

Utána a Lánchíd. Ez pont szemben volt a Várral.

Jobbra az Erzsébet híd.

Tőle is jobbra a Szabadság híd.

Utána a Petőfi híd.

És legszélén a Rákóczi híd.

Odakiáltott a hidaknak:

– Látlak titeket, ti nyolc gyönyörű híd!

A gyönyörű hidak nem válaszoltak, de ez nem zavarta Mirr-Murrt, báméskodott tovább, s a bajusza alatt motyogott:

– Látom az Országházat! De nem látom Oriza-Triznyákat!

Jobbra fordult, és megbámulta a Gellért-hegyet. „Látom a Gellért-hegyet. Szép nagy szobor van rajta. És még mindig nem látom Oriza-Triznyákat!”

Balra fordult. „Balra látom a Halászbástyát! És még most sem látom Oriza-Triznyákat!”

Lefelé nézett a mélybe. „Nem látom az Alagutat. Persze, mert alattam van. És egyáltalán nem látom Oriza-Triznyákat. És nem tudom, hol van.” Majd elmosolyodott. „Ideje megkeresni!”

Búcsút intett a Dunának, a hidaknak és a gyönyörű panorámának:

– Viszontlátásra! Megyek nyomozni!

Körülnézett, hogy merre is menjen, és meglátta a Mátyás-templom égnek nyúló tornyát. „Arra megyek! Az a legmagasabb. Vagyis magasan kiemelkedik. És Oriza-Triznyák biztosan valami kiemelkedőnél hagyott jelet! Hogy biztosan észrevegyem. Mert ő kiemelkedően okos macska! Én meg kiemelkedően nagy nyomozó vagyok!”

A kiemelkedően nagy nyomozó, vagyis Mirr-Murr, körbejárta a Mátyás-templomot. A templomot több magyar király építtette ugyan, de végül Mátyásról nevezték el, mivel ő fejezte be az építetést. Vagyis a templom nagyon régi, sok mindent megért már, és bölcsen tűrte, hogy Mirr-Murr körbeszimatolja. A nagy nyomozó nem sokat tudott a királyokról, a jelet kereste, ami útbaigazítja.

Az alacsonyabb toronynál, amit Béla-toronynak hívnak, meg is találta.

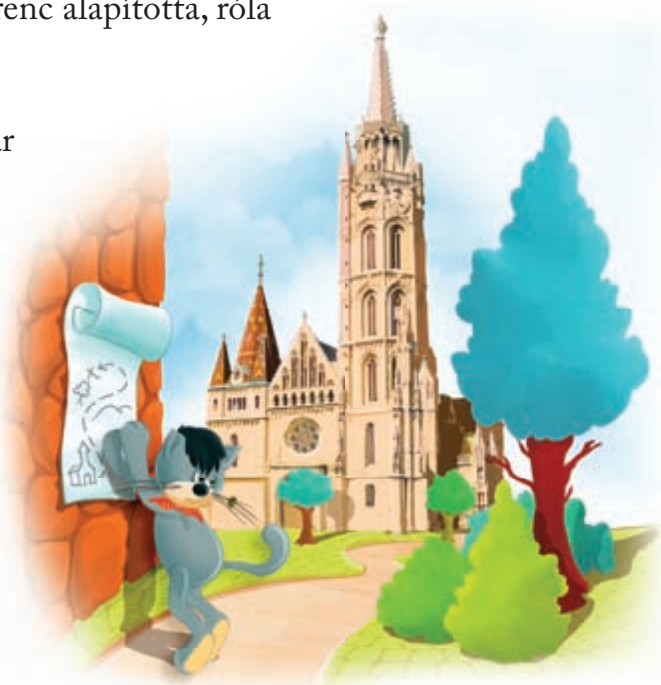
Mirr-Murr nézte a jelet, s egy pillanat alatt megfejtette:

„A felkiáltójel azt mutatja, ahol állok. A többi meg igazán gyerekjáték! Körbe kell menni, és a végén balra el. Ott van egy kapu.”

Gyorsan elmaszatolta a jelet, nem kell, hogy más is lássa. Aztán elindult körbe.

Megcsodálta az Országos Széchényi Könyvtárat. Itt őrzik az összes magyar könyvet. Ezt annak is tudnia kell, aki még nem tud olvasni, hogy ha majd megtanulja az ábécét, ismerje az utat! Gróf Széchényi Ferenc alapította, róla kapta a nevét.

Megbámulta a Magyar Nemzeti Galériát, itt meg a magyar festők és szobrászok művei vannak. Ezt az is megnézheti, aki egyáltalán nem tud olvasni!

Megnézte a Budapesti Történeti Múzeumot is, amelyben főleg a középkori emlékeket őrzik. A múlt nagyon fontos, és érdekes, hogy kik éltek itt előttünk! „Ők is itt hagyták a jelet!” – mosolygott Mirr-Murr. A múzeumok a Budavári Palotában kaptak helyet, Mirr-Murr hátrálva, egy kicsit messzebből megnézte az egészet.

– Valamikor ott lakott a király! Most nincs király, most múzeumok laknak ott! – mormogta nagy okosan.

Befejezte a báméskodást meg az okoskodást, felgyorsított, kocogott és ügetett, mert érezte, hogy rohan az idő, és ő még nem is reggelizett!

Lefékezett a Fortuna-háznál. Izgatottan szimatolt: a kapuból ínycsiklandó illatok áramlottak.

„Itt fogok reggelizni! – döntötte el. – Mivel hogy útba esik, vagyis hogy egybeesik minden! Itt az étterem, itt vagyok én, és itt bent a hasamban az éhség! Érzem, hogy mardos. Vagyis minden megvan, kivéve a reggelit!” Hogy hogyan lehet itt megreggelizni? Mirr-Murr tudott egy-két trükköt, mert rengeteg ötlete volt, ha az evés került szóba!

Benézett az ablakon, és kiszúrta egy bozontos szemöldökű, mosolygós férfit, aki az ablak melletti asztalnál ült.

Mirr-Murr finoman megkocogtatta az üveget. A bozontos szemöldökű azonnal odanézett.

– Ni, egy macska! Egy bajszos macska! – kiáltotta örvendezve. – Nem vagy szomjas? – és a sörre mutatott.

Mirr-Murr a fejét rázta. A bozontos szemöldökű észbe kapott:

– Akkor biztosan éhes vagy!

Mirr-Murr bólogatott. A bozontos szemöldökű odaintette a pincért, és valamit magyarázott neki. A pincér a vállát vonogatta.

– Ha megfizeti! – Majd kijött az utcára, és egy nagy adag fagylaltot tett le a macska elé.

Mirr-Murr egy szempillantás alatt befalta a fagylaltot, és búcsúzóul bemosolygott az ablakon.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Köszönöm! – nyávogta. – Most rohanok!

S rohant, de most egy kicsit lassabban, mivel tele volt a hasa. Futtában pillantást vetett a Levéltárra, ahol a régi iratokat őrzik, így érkezett el a Bécsi kapuhoz. Azért hívják így, mert az út rajta át éppen Bécs irányába vezet.

De Mirr-Murrt most nem érdekelte Bécs, a jelet kereste.

Meg is találta rögtön. Az az igazság, hogy nem kellett nagyon keresni, majd kiszúrta a szemét. A jel egy nagy papírra volt rajzolva, a papírt egy bokorra tűzte Oriza-Triznyák.

Mirr-Murr leszedte a papírt, kiterítette és megnézte.

Mirr-Murr töprengett. „Egy rom. Meg egy Ó betű. Ó, vagyis régi! Nézzük csak, milyen Ó betűs régiségek vannak? Van ókor, óbor, óév! De azt hiszem, hogy most nekem nem ez kell. Van még Óbuda! Ez az! Világos! Óbudára kell menni, és romokat kell keresni!”

